

Phần 7

Chương 19

Chiếc taxi chạy trên đường cao tốc đông đúc dưới ánh mặt trời đỏ ối. Audie nhìn chăm chú qua cửa kính phủ màu, ánh mắt rơi vào vô khối các cửa hàng san sát bên lề đường với bãi đậu xe trước mặt, những ngôi nhà lợp mái đỏ cùng dãy nhà khoang khung dựng sẵn rẻ tiền quần dây thép gai dọc theo mái nhà và chấn song cửa sổ. Từ khi nào Houston bắt đầu trở nên dân dã thế này nhỉ? Nó vốn luôn là một thành phố xa lạ - một tổ hợp các khu phố, giống Los Angeles, nơi người dân chỉ biết chăm chăm từ nhà tới chỗ làm, hiếm khi trò chuyện thân mật với người khác. Điểm khác biệt duy nhất: Houston là điểm đến, còn Los Angeles chỉ là nơi tạm nghỉ chân trong chuyến hành trình đến những vùng đất tốt đẹp hơn.

Tài xế taxi là người nước ngoài, Audie không nhận ra anh ta đến từ nước nào. Có lẽ là một đất nước khốn khổ nào đó, anh thầm đoán, bị vây khốn bởi những kẻ độc tài, cuồng tín hay nghèo đói. Anh ta có nước da sẫm màu, giống màu olive hơn là màu nâu, mái tóc hói dần mà chân tóc gần như lòi ra tận sau đầu. Mở cửa sổ ở cả ghế trước và sau, anh ta cố bắt chuyện, nhưng Audie không quan tâm. Thay vào đó, tâm trí anh lại lang thang về thời điểm anh để Carl lại bờ sông Trinity.

Có những khoảnh khắc trong cuộc sống, bạn phải lựa chọn một quyết định quan trọng. Nếu may mắn, chúng ta sẽ là người quyết định nhưng đa số đều là do người khác lựa chọn thay. Carl không còn ở đó lúc Audie đưa cảnh sát và nhân viên y tế đến. Không một mảnh băng gạc dính máu, không một lời nhắn nhủ hay xin lỗi. Audie biết đã xảy ra chuyện gì nhưng không nói với ai. Đó là vì lòng kính trọng dành cho bố mẹ hơn là cho Carl. Cảnh sát buộc tội Audie đã làm họ lãng phí thời gian và giam giữ anh mười hai tiếng nữa trước khi thả anh về.

Vài tuần trôi qua và cái tên Carl đã hoàn toàn biến mất khỏi các dòng tin lớn. Tháng Một, Audie trở lại trường đại học và bị gọi đến văn phòng chủ nhiệm khoa. Học bổng của anh bị thu hồi vì anh là “kẻ bị tình nghi” trong vụ giết hại một cảnh sát.

“Em không làm gì sai trái cả,” Audie nói.

“Tôi chắc chắn là em không làm gì sai,” chủ nhiệm khoa nói. “Khi chuyện này được dàn xếp ổn thỏa và anh trai em được tìm thấy, em có thể nộp lại đơn, bộ phận hành chính sẽ đánh giá tư cách và năng lực của em.”

Audie thu xếp đồ đạc, rút hết tiền tiết kiệm, mua một chiếc ô tô rẻ tiền và đi về miền Tây, tách biệt giữa quá khứ cùng những điều sắp tới. Chiếc Caddie rung lắc, kêu ầm ầm suốt quãng đường một ngàn năm trăm dặm, luôn đe dọa chết máy, nhưng lại cho thấy ý chí sinh tồn mà người ta thường gán cho những vật có tri giác. Audie chưa từng được chiêm ngưỡng hoàng hôn trên biển. Anh cũng chưa bao giờ thấy người lướt sóng trong đời thực. Nhưng ở Nam California, anh đã được thấy cả hai. Bel-Air, Malibu, Venice Beach - những cái tên, những hình ảnh nổi tiếng trong các chương trình ti vi hay phim ảnh.

Nhưng ở bờ biển phía tây thì lại rất khác biệt. Phụ nữ có mùi kem chống nắng và dưỡng ẩm thay vì mùi hoa oải hương hay bột Talc¹. Họ thích nói về bản thân và bị ám ảnh bởi chủ nghĩa duy vật, thuyết duy linh, liệu pháp điều trị lần phong cách thời trang. Đàn ông rậm nắng với mái tóc dày mượt mà, hay cái đầu trọc lóc, bóng loáng, mặc áo hàng trăm đô la và đi giày ba trăm đô. Họ là những kẻ chuyên hút lốt, gái điếm nghiện ma túy, những kẻ mơ mộng, diễn viên, nhà văn, người cầu tiến.

Trên đường lái xe xa dần vùng đất phía bắc như Seattle, Audie đã trải qua nhiều công việc như: phục vụ hay bảo vệ trong quán rượu, nhân viên đóng gói hàng hóa, thu hoạch trái cây và nhân viên giao nhận. Anh sống trong khách sạn rẻ tiền hay nhà nghỉ, đôi khi là với những phụ nữ sẵn sàng đưa anh về nhà. Sau sáu tháng lang thang, anh bước vào vũ trường của Urban Covic, cách San Diego hai mươi dặm về phía bắc. Nó còn tối hơn cả cái động, ngoại trừ sân khấu sáng đèn, nơi một cô gái nhợt nhạt đang uốn éo với phần da thịt lộ ra bên ngoài viền quần lót được chiếu sáng rực bởi cây cột bằng bạc giữa hai đùi cô ta. Hàng tá đàn ông ăn vận bánh bao hoặc đang cổ vũ cô ta, hoặc giả vờ không để ý. Đa phần bọn họ đều là sinh viên hay người làm công ăn lương đang cố gây ấn tượng với đối tác Nhật Bản của mình.

Các cô gái ở phía nam California dường như rất thích thú công việc của họ, họ uốn éo, lắc lư trong khoảng thời gian cố định sống bằng những đồng tiền được nhét vào áo lót hay quần lót bé xíu. Viên quản lý lôi cái lược từ trong túi áo ra và mái tóc lại trở nên bóng mượt, ướt át như những đường cây mới trên cánh đồng.

“Các anh có cần người làm không?” Audie hỏi.

“Chúng tôi không cần nhạc sĩ.”

“Tôi không phải nhạc sĩ. Tôi có thể làm phục vụ.”

Viên quản lý lại lấy lược ra, chải mái tóc từ trước ra sau. “Cậu bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi mốt.”

“Có kinh nghiệm chưa?”

“Kha khá.”

Anh ta đưa cho Audie một mẫu đơn để điền và bảo anh làm thử một ca không lương. Audie đã chứng tỏ anh là một nhân viên chăm chỉ. Không uống rượu. Không hút thuốc. Không ma túy. Không bài bạc. Không cố tán tỉnh các cô gái.

Ngoài quán bar và cho thuê phòng nghỉ, Urban Covic còn sở hữu nhà hàng Mexico ngay bên cạnh cùng trạm xăng phía đối diện. Đó đều là các khoản đầu tư hấp dẫn, giúp ông ta hợp pháp hóa những món tiền thu được từ các hoạt động kém hợp pháp khác. Audie bắt đầu ca làm từ tám giờ tối cho đến bốn giờ sáng hôm sau. Lúc đầu họ cho phép anh ăn tại nhà hàng. Nó có một khoảnh sân phía sau với một giàn nho và căn phòng bằng vữa trát dùng để cất rượu vang.

Hai tuần sau khi bắt đầu công việc mới, anh để ý thấy một chiếc xe có biển số bị bôi đen với ba gã trên xe đang đậu ở bãi. Anh liền gọi cảnh sát, lấy hết tiền trong ngăn giấu dưới khay hứng nước nhỏ xuống từ ly cốc vừa rửa. Mấy gã đó bước vào với vài khẩu súng bị cưa bớt nòng và mũ len trùm kín đầu. Audie nhận ra một trong các hình xăm của chúng. Nó thuộc về một gã đang hẹn hò với một vũ công và luôn lớn vờn xung quanh để chắc chắn không gã gốc nào quá thân mật với cô ta.

Audie giơ tay lên trời. Mọi người thì chui xuống gầm bàn. Cô gái trên sân khấu lấy tay che ngực, bắt chéo hai chân lại.

Những tên cướp có vũ khí phá vỡ máy tính tiền và gầm lên giận dữ vì số tiền còn lại quá ít ỏi. Gã có hình xăm vẫy súng về phía Audie, vốn vẫn tỏ ra bình tĩnh. Còi báo động vang lên. Súng nổ. Một viên đạn bắn vỡ tấm gương ở quầy bar song không có ai bị thương.

Urban Covic đến gần như sớm nhất, khuôn mặt ông ta vẫn hằn vết gập từ gối ngủ. Viên quản lý đã kể lại mọi chuyện. Ông ta gọi Audie vào văn phòng.

“Cậu từ đâu đến, chàng trai?”

“Texas.”

“Cậu định đi đâu?”

“Tôi vẫn chưa quyết định.”

Urban gãi cằm. “Bọn trẻ tầm tuổi cậu hẳn là đã quyết định nếu phải chạy xa khỏi thứ gì đó, hoặc chạy về phía nó.”

“Tôi cho là thế.”

“Cậu có bằng lái xe không?”

“Có thưa ngài.”

“Từ giờ trở đi cậu làm tài xế riêng cho tôi.” Ông ta ném cho Audie một bộ chìa khóa của chiếc Jeep Cherokee màu đen. Hằng ngày cậu tới đón tôi lúc mười giờ sáng, trừ khi tôi có yêu cầu khác. Cậu sẽ chạy việc lật vật nếu tôi cần. Cậu thả tôi về nhà như tôi muốn. Tôi sẽ tăng lương gấp đôi, nhưng cậu phải nghe điện thoại hai tư giờ mỗi ngày. Nghĩa là cậu phải ngủ trong ô tô.”

Audie gật đầu.

“Bây giờ, tôi muốn cậu đưa tôi về nhà.”

Và đó là cách công việc mới của anh bắt đầu. Nhờ nó anh được thu xếp một căn phòng phía trên quầy bar. Một khoảng chật hẹp trên tầng áp mái, không lớn hơn cái hành lang bao nhiêu, nhưng được miễn phí. Căn phòng có một cửa sổ trên mái và một cái giường bằng gỗ thông thô ráp, xù xì. Chất đống trong góc là sách vở cùng chiếc ba lô của anh. Anh vẫn giữ sách chuyên ngành kỹ thuật vì trong đầu luôn có khái niệm mơ hồ rằng anh sẽ lấy được bằng vào một ngày nào đó.

Audie đưa Urban tới các cuộc hẹn hay đón người ở sân bay hoặc lấy quần áo giặt là, đi giao nhận hàng hóa, thư từ. Chính vì thế, anh mới gặp Belita - lần anh tới nhà Urban lấy thư. Anh cũng không biết Belita là tình nhân của ông ta - anh không quan tâm - nhưng từ khoảnh khắc nhìn thấy cô, anh có cảm giác kỳ lạ là máu trong người mình rần rật chảy ngược lại, ào ào đổ vào tim thay vì chảy ra các mạch máu, tới tứ chi. Đôi khi người ta có cảm giác họ đã gặp được người định sẵn sẽ thay đổi đời họ.

Ghi chú:

1. Một loại khoáng sản được ứng dụng rộng rãi trong công nghệ mỹ phẩm, thường được biết đến với tên bột tan hay đá mềm.

Chương 20

Moss bừng tỉnh bởi tiếng chim hót hòa cùng tiếng chuông xe đạp tạo thành thứ âm thanh kỳ lạ và vui vẻ. Suốt mười lăm năm anh luôn tỉnh giấc trong điệp khúc của bình minh với tiếng động rầm rầm, ợ hơi, ho hắng và đánh răng, mỗi ngày trôi qua đều không có bất kỳ hứa hẹn tươi sáng nào ngoài khung cửa sổ nhỏ hình vuông trên đầu. Thức dậy theo kiểu này tốt đẹp hơn nhiều, anh

thầm nghĩ, cho dù chỗ nằm bên cạnh đã trống. Crystal đã rời đi từ sớm, trở về San Antonio. Anh vẫn còn nhớ sức nặng của cô lúc cô trèo lên người anh, hôn tạm biệt và dặn dò anh cẩn thận.

Giẫm chân trần trên sàn, anh hé rèm cửa, ngắm soi bãi đậu xe. Các tòa tháp lấp lánh của Dallas phía xa xa đang phản chiếu ánh nắng qua rìa thân kính của nó. Moss tự hỏi tại sao đám nhà giàu không xây cầu thang lên thiên đường, nó còn dễ dàng hơn là nhét một con lạc đà qua lỗ kim.

Tắm rửa, cạo râu, mặc quần áo chỉnh tề xong, Moss lái xe về phía bắc tới Westmoreland Heights, nơi mà hầu hết nhà cửa hai bên đường được dựng bằng gỗ còn rẻ tiền hơn cả các phương tiện đậu trước cửa, một vài chiếc trong số chúng phải đậu trên nền gạch xi măng hay đồng đồ nát do hỏa hoạn. Họ hoàn tất mới có vài công trình trông khá dĩ trên những con phố tồi tàn - một ngôi nhà mới hay nhà kho dựng sẵn - nhưng mỗi bức tường trắng tinh lại là lời mời gọi cho đám bình phun sơn kiểu nghệ thuật đường phố hay mỗi cửa sổ nguyên vẹn sẽ là niềm khích lệ cho một hòn đá bay tới.

Moss đậu xe bên ngoài cửa hàng tiện lợi ở đại lộ Singleton. Cửa sổ tầng trên được bít kín bằng ván gỗ, những chiếc ở tầng dưới thì được bao bởi những thanh kim loại dày tới nỗi khó có thể đọc được các tấm áp phích dán bên trong lớp kính.

Tiếng chuông cửa reo vang lúc anh bước vào. Từng chồng hộp xếp từ sàn tới trần nhà, và những tấm nâng hàng bằng bìa cứng được quấn màng nhựa, đựng các lon đậu, ngô và cà rốt nhỏ. Một số nhãn hiệu bằng tiếng nước ngoài. Người phụ nữ phía sau máy tính tiền đang ngồi trong chiếc ghế bành lớn phủ một tấm thảm sọc. Bà ta đang xem quảng cáo trên ti vi với hình ảnh một cặp đôi tươi cười cho rau củ vào máy xay.

“Hãy vứt bỏ đồ dùng nhà bếp cũ của bạn, chiếc máy này sẽ thay thế tất cả,” người phụ nữ trên ti vi tươi cười nói.

“Đó là một phép màu đấy Steve,” người phụ nữ tiếp tục.

“Vâng, đúng vậy, Brianna - phép màu của nhà bếp. Đây là chiếc máy ép trái cây mà Chúa đang dùng trên thiên đường.”

Khán giả xem truyền hình trực tiếp cười ồ lên. Moss chẳng hiểu tại sao.

“Tôi có thể giúp gì cho anh?” Bà ta hỏi, mắt vẫn không rời khỏi màn hình ti vi. Người phụ nữ khoảng hơn năm mươi tuổi với những đường nét sắc sảo tập trung ở giữa khuôn mặt.

“Tôi đang tìm đường. Một người bạn của tôi đã từng sống ở đây. Tôi nghĩ là mẹ cậu ấy vẫn còn ở lại.”

“Bà ấy tên gì?”

“Irene Palmer.”

Moss không nhìn thấy nửa người dưới của bà ta, nhưng anh có thể khẳng định bà ta vừa vói tới thứ gì đó. Một cái chuông báo động trong ngôi nhà.

“Anh đang tìm Irene Palmer à?”

“Chính xác tôi đã nói vậy.”

“Tôi không biết ai tên như cả.”

“Bà có biết tại sao tôi lại biết bà đang nói dối không?” Moss hỏi. “Bà đã nhắc lại câu hỏi trước khi trả lời. Đó là cách trì hoãn mọi người thường dùng trước khi bịa đặt chuyện gì đó.”

“Anh cho là tôi đang nói dối hả?”

“Xem này - lại là chiến thuật khác - trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi khác.”

Mắt bà ta nheo lại gần như nhắm tịt. “Đừng để tôi phải gọi cớm.”

“Tôi không muốn gây rắc rối gì. Chỉ cần nói cho tôi biết nơi có thể tìm được Irene Palmer.”

“Đề người phụ nữ tội nghiệp đó được yên. Một người mẹ không phải chịu trách nhiệm về bất kỳ chuyện gì do con họ gây ra.”

Bà ta hất cằm lên, như thách thức Moss dám phản đối lời nói của mình. Một gã xuất hiện ở cửa, cởi trần, mặc quần thể thao và xăm trổ đầy mình. Gã khoảng hơn hai mươi tuổi. Cơ bắp. Và đang trong tư thế phòng thủ.

“Mẹ gặp rắc rối hả?”

“Anh ta tìm Irene Palmer.”

“Bảo ông ta xéo đi.”

“Mẹ đã bảo rồi.”

Một khẩu súng lục tự động nằm trong túi quần gã. Đó là thứ đầu tiên Moss chú ý tới.

“Tôi là bạn của Audie Palmer,” Moss nói. “Tôi mang lời nhắn tới cho mẹ cậu ấy.”

“Anh để lại lời nhắn cho chúng tôi, tôi đảm bảo bà ấy sẽ nhận được.”

“Tôi được yêu cầu phải đích thân chuyển lời tới bà ấy.”

Chuông cửa lại reo lên, một bà già da đen bước vào, nhăn nheo như bông hồng nhưng héo úa. Moss giữ cửa cho bà ta. Bà ta cảm ơn anh.

“Tôi có thể giúp gì cho bà đây, Noelene?” Người chủ cửa hàng hỏi.

“Người đàn ông trẻ tuổi này mới đến đây lần đầu tiên,” bà ta chỉ vào Moss.

“Anh ta vừa định rời đi rồi.”

Moss quyết định không tranh cãi. Anh bước ra ngoài, tìm chỗ râm mát, chờ bà già kia trở ra. Bà ta đang kéo một chiếc xe đẩy mua hàng bằng vải sọc với bánh xe nhựa cứng.

“Cho phép tôi giúp bà chứ, thưa bà?”

“Tôi có thể tự xoay xở được.”

Bà ta lê bước qua anh, đi dọc theo vỉa hè vỡ nát. Moss theo sau bà ta khoảng ba mươi thước. Bà ta dừng lại.

“Cậu đang định cướp của tôi hả?”

“Không, thưa bà.”

“Vậy sao cậu lại đi theo tôi.”

“Tôi đang tìm Irene Palmer.”

“À, tôi không phải bà ấy.”

“Tôi biết. Tôi là bạn của con trai bà ấy.”

“Đứa nào?”

“Audie.”

“Tôi nhớ Audie. Thằng bé luôn giúp tôi cắt cỏ và dọn dẹp sân vườn. Xe bus trường nó đỗ ngay cạnh nhà tôi. Một đứa trẻ sáng sủa. Thông minh ấy, cậu hiểu chứ và rất lịch sự. Chẳng bao giờ gây rắc rối... như anh trai nó.”

“Carl à?”

“Cậu biết cậu ta à?”

“Không, thưa bà.”

Bà ta lắc đầu. Mái tóc bạc của bà ta xoắn tít, cuộn chặt như quả bóng bằng sợi thép bám chặt vào hộp sọ.

“Carl chui ra khỏi bụng mẹ đã là một sai lầm, hiểu tôi nói gì chứ?”

“Không hiểu lắm.”

“Cậu ta luôn gặp rắc rối. Gia đình cậu ta đã rất cố gắng. Bố cậu ta có một xưởng sửa chữa ô tô ở đại lộ Singleton. Ông ta đã chết rồi. Các nhà máy cũng rời đi, lò nấu chì, một sự giải thoát. Nó đầu độc lũ trẻ của chúng tôi. Cậu có biết nó khiến lũ trẻ bị sao không?”

“Không, thưa bà.”

“Khiến chúng trở nên ngu ngốc.”

“Tôi không biết chuyện đó.”

Bà ta phải nỗ lực để kéo chiếc xe đẩy trên nền xi măng lồi lõm. Moss nhắc nó lên như xách một chiếc vali và cầm giúp bà ta.

“Chuyện gì đã xảy ra với Carl?”

Noelene cau mày. “Tôi tưởng cậu là bạn của Audie.”

“Cậu ấy không nói gì về anh trai cả.”

“Ừm, vậy tôi cũng chẳng việc gì phải kể với cậu. Tôi không phải kể lắm điều, không giống một số người mà tôi có thể kể tên.” Gần như ngay lập tức, bà ta bắt đầu kể về một số người mà Moss nên tránh xa. Bà ta gọi họ là “những kẻ vô dụng”.

“Chúng tôi có một vài kẻ “vô dụng” quanh đây, xấu tính, nguy hiểm. Cậu từng nghe nói về Gator Boyz chưa?” Moss lắc đầu. “Chúng tuyển đám thiếu niên để bán ma túy. Tên cầm đầu còn có một con cá sấu - còn sống, hẳn ta xích cổ nuôi nó như chó cưng ấy. Tôi cầu mong con cá sấu cắn đứt chân hẳn đi.”

Bà ta dừng lại thở và tựa vào tay Moss, để ý thấy hình xăm của anh.

“Chắc cậu ở trong tù ra hả? Có phải cậu gặp Audie ở đó không?”

“Vâng, thưa bà.”

“Cậu đang tìm kiếm số tiền à?”

“Không.”

Bà ta nhìn anh đầy ngờ vực. Họ đã tới trước cổng một ngôi nhà gỗ nhỏ, không sơn, liền kề với một khu vườn ngay ngắn. Nhận lại xe đẩy, bà ta đi dọc theo lối vào và đẩy mạnh chiếc xe lên các bậc thềm vào một mái hiên hẹp. Bà ta lấy chìa khóa và mở cửa. Ngay trước khi cánh cửa khép lại, bà ta bỗng quay ra.

“Irene Palmer đã chuyển đến Houston, sống cùng với chị gái.”

“Bà có địa chỉ không?”

“Có thể, cậu chờ ở đây.” Bà già biến mất vào bóng tối. Moss tự hỏi liệu bà ta có gọi cảnh sát không, Anh nhìn dọc theo con đường hẹp tới một sân chơi được xây dựng dưới khóm thông. Cột treo xích đu đã bị hỏng và ai đó đã đặt một tấm đệm bản thiu bên dưới khung mô hình cho bọn trẻ tập leo trèo.

Cánh cửa mở ra. Một bàn tay xuất hiện, đưa cho anh mảnh giấy than.

“Irene đã gửi cho tôi một tấm thiệp Giáng Sinh. Đây là địa chỉ người gửi.”

Chương 21

Chiếc taxi thả Audie bên ngoài bệnh viện Nhi Texas. Tiền được trao tay, người tài xế nhìn số tiền và cho rằng mình xứng đáng được nhận thêm tiền boa. Audie nói rằng anh ta nên đối xử tốt với mẹ mình và bị đáp trả là chẳng bà mẹ nào so đo như thế cả.

Sau khi mua một cốc cà phê và chiếc bánh Danish¹ từ bên đường đối diện, Audie ngồi trên một cái cột thấp bằng xi măng trên vỉa hè, theo dõi công ra vào bệnh viện. Y tá rời đi từng tốp hai, ba người, hết ca trực đêm, mọi người được ngủ bù. Cô y tá trực ca mới xuất hiện với mái tóc ướt, quần tím than thẳng nếp và áo sơ mi thêu hoa. Audie liếm vụn bánh, quan sát Bernadette qua miệng cốc giấy. Giản dị, xinh đẹp, cô đeo hai phù hiệu trên áo và hơi cúi xuống khi bước đi vì cảm thấy mình cao hơn chiều cao mong muốn.

Càng lớn, Audie càng ít điểm chung với chị gái vốn lớn hơn anh mười hai tuổi và dường như biết mọi thứ. Anh nhớ Bernadette đã đưa anh tới trường buổi đầu tiên, dán miếng băng cá nhân vào đầu gối đẫm máu của anh và bắt anh nằm xuống để ngăn anh cư xử không đúng đắn. Cô còn nói, nếu anh cứ nghịch cậu nhỏ của mình thì nó sẽ rụng xuống; và nếu anh hắt hơi, đánh rắm, nháy mắt cùng một lúc, đầu anh sẽ nổ tung.

Audie kéo mũ bóng chày sụp xuống mắt trước khi bước vào bệnh viện, theo sau Bernadette một đoạn. Cô đi vào một thang máy đông đúc, lên tầng thứ chín. Audie cúi gằm xuống, giả vờ đang đọc tin nhắn trên điện thoại. Khi Bernadette

biến mất vào phòng điều dưỡng, Audie chờ ở cuối hành lang, cảm giác rất không an toàn. Căn đó là căn phòng chỉ dành cho nhân viên. Anh lên vào phòng và nhận ra đây là nơi thay đồ. Nhét mũ vào túi áo, anh mặc chiếc áo bác sĩ trắng trên mắc, treo ống nghe quanh cổ và thăm cầu mong đừng ai hỏi anh về cách hô hấp nhân tạo hay thông đường thở. Anh lấy bìa kẹp hồ sơ trên móc ở băng ca và bước dọc hành lang như thể biết rõ nơi mình định đến. Bernadette đang dọn giường trong một căn phòng trống, cố nhét các góc thật chặt và kéo tấm ga giường căng như mặt trống. Đó là cách mẹ bọn họ đã dạy cô dọn giường; Audie nhớ mình gần như phải cần đến xà beng để siết chặt phần giữa đầu và cuối tấm ga.

“Chị.”

Cô đứng thẳng lưng, cau mày, ôm chặt chiếc gối vào ngực. Mọi cảm xúc quét qua khuôn mặt cô, đầu lắc từ bên này sang bên kia, phủ nhận sự thật trước mắt. Cô có vẻ sợ hãi anh, hoặc sợ hãi chính bản thân mình. Nhưng có gì đó đang tan chảy bên trong cô, cô thu hẹp khoảng cách giữa hai người và ôm anh thật chặt. Audie ngửi mùi trên tóc cô, bộ thời thơ ấu bất chợt ào ào trở về như nước lũ.

Cô vuốt má anh. “Em biết giả danh bác sĩ là phạm pháp mà.”

“Em nghĩ đó là rắc rối nhỏ nhất của em đấy.”

Cô kéo anh tránh xa cánh cửa đang mở và đóng lại. Ngón tay cô vuốt ve vết sẹo hiện ra rõ ràng dưới mái tóc ngắn ngắn của anh. “Thật kỳ diệu,” cô thì thầm. “Vì Chúa, sao em có thể sống sót được nhỉ?”

Audie không đáp.

“Cảnh sát đã tới gặp chị,” cô nói.

“Em cũng đoán họ đã tới.”

“Tại sao, Audie? Em chỉ còn một ngày nữa thôi.”

“Tốt nhất là em không nên nói cho chị biết lý do.”

Tiếng o o của điều hòa là âm thanh duy nhất trong phòng. Nó làm lay động lọn tóc bị lỏng ra từ búi tóc của cô. Audie nhận ra các sợi tóc đã chuyển sang màu xám.

“Bỏ mặc bản thân à?”

“Cai nghiện rượu.”

“Chị mới chỉ - bao nhiêu nhỉ?”

“Bốn mươi lăm.”

“Chưa phải già.”

“Em đi guốc trong bụng chị.”

Audie hỏi cô công việc thế nào, cô trả lời tốt. Cả hai chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. Vụ ly hôn của cô đã được chấp thuận. Chồng cũ của cô là người tình cảm, thông minh, thành đạt, nghiện rượu nặng, và thật đáng buồn, rượu đã ảnh hưởng tới mục tiêu của anh ta, Bernadette tự biết phải làm sao để thu xếp cho mình. Bạn trai mới của cô làm việc trên giàn khoan. Họ sống cùng nhau. Lũ trẻ còn là một câu hỏi. “Như đã nói, chị quá già.”

“Mẹ thế nào?”

“Đau ốm suốt. Mẹ vẫn phải lọc máu.”

“Chuyện thay thận thế nào?”

“Bác sĩ cho là bà khó sống ôn được với một quả thận.” Cô quay lại dọn nốt chiếc giường, ánh mắt đột nhiên buồn thiu. “Sao em lại về đây?”

“Kết thúc vài việc dở dang.”

“Chị không tin em đã cướp xe tải bọc thép đấy.”

Anh nắm chặt tay cô. “Em cần chị giúp đỡ.”

“Đừng hỏi chị tiền.”

“Một chiếc xe thì sao?”

Bernadette khoanh tay trước ngực, vẻ mặt đầy nghi ngờ. “Bạn trai chị có một cái. Nếu nó mất tích, chị có thể giả bộ không chú ý tới nó trong một tuần.”

“Ở đâu?”

“Đậu trên đường.”

“Chìa khóa?”

“Chẳng phải trong tù họ dạy em mọi thứ sao?”

“Em không biết làm thế nào để khởi động xe bằng môi lửa điện.”

Cô viết nhanh địa chỉ của mình. “Chị sẽ cắm sẵn trong ổ.”

Một y tá khác mở cửa phòng, đội trưởng của Bernadette. “Mọi chuyện ổn chứ?” Cô ta hướng vào Audie hỏi, băn khoăn tại sao lại phải đóng cửa.

“Ồn.” Anh đáp.

Cô ta gật đầu, chờ đợi. Audie nhìn thẳng vào cô ta cho đến khi cô ta tự ý thức được và quay đi.

“Em làm chị bị đuổi việc mất thôi.”

“Em cần chị giúp một chuyện nữa.”

“Gì nữa?”

“Tập tài liệu em gửi cho chị - chị có thể in ra được không?”

Cô gật đầu.

“Một hoặc hai ngày nữa, em sẽ gọi điện và báo cho chị biết phải làm gì với nó.”

“Liệu chị có bị rắc rối không?”

“Không.”

“Chị còn gặp lại em chứ?”

“Em nghi lắm.”

Bernadette dậm bước đi, rồi quay lại, ôm anh chặt đến mức nghẹt thở.

“Chị yêu em, em trai.”

Ghi chú:

1. Một loại bánh nhân nho đặc trưng của Đan Mạch.